

Moji milovaní: nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Keď si prejdeme dni tohto mesiaca, znovu si spomenieme na toľko výročí, toľko mílnikov v histórii Opus Dei. Je to skutočne, ako písal často svätý Josemaría, **história Božieho milosrdenstva**, ktorého uskutočňovanie záleží teraz na nás.

Od onoho 2. októbra 1928, všetky kroky, ktorými Dielo postupovalo, boli vedené rukou prozreteľnosti nášho Boha Otca, na podnet Ducha Svätého, chránené pod plášťom Panny Márie. Teraz cítime, každý jeden z jeho synov a dcér, v každodennom úsilí premeniť náš život na chválospev Najsvätejšej Trojice, túžbu volať spolu so svätým Josemaríom: *Grátias tibi, Deus, grátias tibi!* A chceme to vyjadrovať našou myslou, naším srdcom, našimi perami a našimi skutkami v priebehu nášho života tu na zemi. Zaiste sú dni – ako napríklad ten, ktorý budeme sláviť zajtra - počas ktorých je táto potreba ešte naliehavejšia. Ale, ako hovoril náš Otec v predvečer zlatého výročia svojej kňazskej vysviacky obracajúc sa na Pána: **nie je to povinnosť len tohto okamihu, dnešného dňa, sviatku, ktorý slávime zajtra. Nie. Je to stála povinnosť, prejav nadprirodzeného života, ľudský a zároveň božský spôsob odpovede na tvoju Lásku, ktorá je Božská a ľudská**¹.

Uplynulo osemdesiat štyri rokov od tohto *mirabilis dies*, od tohto úžasného dňa. A to, čo náš Otec videl v tichosti izby, kde sa po slávení svätej omše utiahol k modlitbe, sa dnes vníma ako univerzálna skutočnosť, ako svetlo, ktoré vedie nespočetné množstvo ľudí po celom svete a učí ich premeniť všetky čestné povinnosti – tie každodenné - na cesty, ktoré vedú priamo k svätosti; cesty, ktoré sám Boh ponúka ženám a mužom.

Grátias tibi, Deus, grátias tibi! Ďakujeme Bohu z celého srdca za jeho nesmiernu dobrotu, a tiež za hrdinskú vernosť nášho Otca. „Jeho život a jeho poslanstvo“, vyhlásil blahoslavený Ján Pavol II. pred desiatimi rokmi, „naučili obrovské množstvo veriacich, predovšetkým laikov pracujúcich v najrozličnejších profesiách, premieňať tie najbežnejšie úlohy na modlitbu, na službu bližnému a na cestu svätosti“. Preto, ako dodal tento veľký pápež, „ho môžeme právom nazývať „svätcom obyčajného života““².

Toto slávnostné vyhlásenie Kristovho vikára bolo definitívnym potvrdením Cirkvi o povesti svätosti, ktorá obklopovala nášho milovaného Otca už počas jeho života. Poznamenal to pápež Pius XII. niektorým austrálskym biskupom, keď im hovoril o našom Otcovi: „Je skutočným svätcom, človekom poslaným od Boha pre našu dobu“³. Pavol VI. ho tiež považoval za svätého kňaza, ako nám to s povolením pápeža dosvedčil don Álvaro po jednej audiencii u rímskeho biskupa v roku 1976. Pri tejto príležitosti mu Pavol VI. povedal, že náš Zakladateľ bol „jedným z mužov, ktorý v dejinách Cirkvi dostali najviac chariziem a ktorý odpovedali na tieto Božie dary s najväčšou veľkorysťou“⁴.

Mesiac predtým ako bol menovaný na Petrov stolec pod menom Ján Pavol I., komentujúc slová svätého Josemaríu v *Rozhovoroch*, benátsky kardinál napísal: „Tie „najbežnejšie skutočnosti“ sú práca, ktorá na nás každý deň čaká; a „božský lesk, ktorý sa v nich odráža“ je svätý život, ktorý máme

---

¹ Svätý Josemaría, Poznámky z osobnej modlitby, 27.3.1975.

² Blahoslavený Ján Pavol II., *Litterae decretáles* pre svätorečenie blahoslaveného Josemaríu Escrivá de Balaguer, 6.10.2002.

³ Svedectvo Mons. Thomasa Muldoona, pomocného biskupa Sydney, 21.10.1975 (porov. Flavio Capucci, „Josemaría Escrivá, svätec“, Ed. Rialp, Madrid, s. 52).

⁴ Svedectvo ctihodného Božieho služobníka Álvaro del Portillo, 5.3.1976/19.6.1978 (porov. *cit.*, s. 53).

viesť. Mons. Escrivá de Balaguer s evanjeliom v ruke neustále hovoril: Kristus nás neprosí o trochu dobra, ale o veľa dobra. Ale chce, aby sme ho dosiahli nie prostredníctvom výnimočných vecí, ale práve obyčajnými skutkami. Spôsob, akým ich uskutočňujeme, je to, čo nesmie byť obyčajné“⁵.

Vyberám len niektoré črty, ktoré charakterizujú obraz svätého Josemaríu, svätca, ktorý, ako tiež potvrdil Pavol VI., *už nepatrí výlučne Dielu*, ale je vlastníctvom univerzálnej Cirkvi. S akou radosťou vidíme, ako sa zbožnosť k nášmu Otcovi rozširuje do celého sveta, medzi ľuďmi všetkých rás a postavení! Skutočne „sa v mnohých krajinách stal fenoménom ľudovej zbožnosti“⁶. Ale nemôžeme zabúdať na to, že teraz máme práve my naším každodenným konaním pripomínať, čo je Opus Dei a ako sa má človek pokúšať viac a viac slúžiť Cirkvi a dušiam.

Všetka naša vďačnosť Bohu, vyjadrená slovami aj skutkami, sa stáva intenzívnejšou pri spomienke na desiate výročie svätorečenia. Veľa krát som vás vyzýval, aby ste mali v živej pamäti a v srdci udalosti 6. októbra 2012 objavujúc tak ich stálu aktuálnosť. Tento deň, ktorý zanechal v miliónoch ľudí hlbokú brázd, a to nepreháňam, je zvlášť vhodný na hlboké rozjímanie o povolání k svätosti v bežných okolnostiach života, ktoré sme všetci dostali; prosme Pána o svetlo na príhovor svätého Josemaríu, aby sme mohli verne odpovedať na toto volanie.

V rozhovoroch nášho Otca so svojimi *kustódm*i sa často krát objavovala jeho dôvera v jeho dcéry a v jeho synov, vtedajších aj budúcich. A zároveň dodával, že nikdy neprestal naliehať na Pána, aby medzi nimi rozšíril *základnú myšlienku*, tak aby zostala pevne zakorenená v duši každej ženy a každého muža z Opus Dei: že nerobíme len nejakú dobrú činnosť, viac či menej významnú, ale že nás Boh začlenil do Božieho plánu úplnej služby Cirkvi, dušiam a celému ľudstvu. Poznamenával nám, že je potrebné, aby sme deň čo deň upierali náš zrak na Krista, pretože čím intenzívnejšie to robíme, tým viac sa priblížime k ľuďom okolo nás a prebudíme vo všetkých prostrediach veľkú a neporovnateľnú radosť zo života viery. Náš Zakladateľ sa zastavoval u apoštolských túžob, ktoré ho stravovali počas prvých rokov a neustále. A to preto, že keď uvažoval o toľkých miestach, kde sa ľudia vzdávali od viery, prosil nebesia, aby sme vedeli prinášať do najrozličnejších miest priateľstvo Boha k ľudstvu, osobu k osobe.

Na to, aby sme podporili túto *základnú myšlienku*, nám môžu slúžiť slová kardinála Ratzingera v deň svätorečenia, v ktorých kládol dôraz na poslušnosť svätého Josemaríu Božej vôli. Vtedajší prefekt Kongregácie pre náuku viery predniesol niekoľko ráznych úvah o osobe nášho Otca, na ktorého použil slová zo Svätého Písma, v ktorých je napísané, že Mojžiš hovoril s Bohom z *tváre do tváre, ako keď sa niekto rozpráva so svojim priateľom*⁷: „Zdá sa mi, že aj keď pred nami závoj diskretnosti ukrýva mnoho detailov (...), môžeme na svätého Josemaríu veľmi dobre aplikovať ono „rozprávanie, ako keď priateľ rozpráva so svojim priateľom“, ktoré otvára dvere sveta, aby sa Boh mohol sprítomniť, jednať a všetko pretvoriť“⁸.

6. októbra slávime zároveň ďalšie výročie v histórii Opus Dei. Totiž, v roku 1932 počas duchovných cvičení náš Otec začal vzývať ako patrónov Diela archanjelov Michaela, Gabriela a Rafaela a apoštolov Petra, Pavla a Jána, a od tej doby ich považoval za patrónov rôznych apoštolátov Opus Dei. Spôsobili

⁵ Kardinál Albino Luciani, článok v „Il Gazzettino“, Benátky, 25.7.1978 (porov. cit., s. 48-49).

⁶ Kongregácia pre svätorečenia, Dekrét o hrdinských cnostiach, 9.4.1990 (porov. cit., s. 83).

⁷ Ex 33, 11.

⁸ Kardinál Joseph Ratzinger, „Nechať pôsobiť Boha“, článok publikovaný v „L'Osservatore Romano“, 6.10.2002 (porov. cit., s. 154)

mi a stále mi spôsobuje obrovskú radosť zhoda tohto výročia s dňom svätorečenia nášho Otca. Vyzerá to tak, akoby nám Pán chcel ešte raz ukázať, že máme vždy kráčať po cestách, ktoré náš Otec otvoril úplnou vernosťou Božej vôli bez toho, aby sme čo i len trochu zišli z cesty, ktorú nám vyznačil svojím učením a svojim svätým životom. Môžeme sa dnes seba samých opýtať, ako nasledujeme Krista v tejto *malej časti Cirkvi*, ktorou je Opus Dei. Usilujeme sa každý deň nasledovať stopy svätého Josemaríu? Obraciame sa často k našim svätým patrónom a k anjelom strážnym? Utekáme sa k nim s vierou, aby sme ťahali rôzne apoštolské iniciatívy vpred?

Nasledujúci deň po tomto sviatku, 7. októbra, sa zaháji nové pravidelné zasadanie Synody biskupov na tému novej evanjelizácie. Podporte ich prácu svojou modlitbou a obetou, obetovaním práce, zvláštnou blízkosťou svätému Otcovi a pastierom, ktorí sú v spoločenstve s ním.

O trochu skôr, 4. októbra, plánuje Sväté otec púť do Loreta. Sprevádzajme ho prosbou o príhovor Panny Márie za plody tejto Synody a Roku viery, ktorý začne 11. októbra. Pred pár dňami som vám poslal dlhý list, v ktorom vám navrhujem konkrétne spôsoby, ako tento Rok prežívať. Preto sa pri tomto bode nebudem zastavovať. Len na vás nalieham, aby sme tieto mesiace prežili v blízkosti Panny Márie pod jej ochranou. Nezabúdajme, že práve 11. októbra 1943, vtedy na sviatok Božského materstva Panny Márie, dostalo Dielo *nihil obstat*, prvé schválenie od Svätej stolice.

Ešte pred koncom septembra som išiel do Zürichu a odtiaľ som sa presunul do Einsiedeln, mariánskeho miesta, ktoré náš Otec a don Álvaro navštívili pri mnohých príležitostiach. Na tomto mieste sa v roku 1956 uskutočnil generálny kongres, na ktorom sa rozhodlo o presunutí Rady do Ríma. Vzývali sme Pannu Máriu, aby viedla kroky celého Diela.

Tvárou v tvár novému roku v histórii Opus Dei na vás nalieham, aby ste obnovili každodennú apoštolskú horlivosť. Pustíme sa s optimizmom do rozšievania Kristovho učenia do nášho okolia, medzi ľuďmi, s ktorými sa priamo či nepriamo stretávame, a do celého sveta s túžbou rozšíriť katolícku vieru a ducha Diela do všetkých končín, prostredníctvom modlitby a posväcujúcej a posvätenej práce. Koľko ľudí nás očakáva na miestach, kde už stabilne pracujeme i na mnohých iných!

Toto volanie pápeža v apoštolskom liste *Porta fidei* sa má premeniť v zvláštne úsilie v živote všetkých Božích detí posilniť naše túžby po svätosti a apoštolskej expanzii, ktorej uskutočnenie si Pán praje. Navrhujem vám modliť sa za tieto úmysly k blahoslavenému Jánovi Pavlovi II., ktorého liturgická spomienka sa slávi 22. októbra.

So všetkou láskou vás žehná,

Váš Otec

+ Javier

Rím, 1. októbra 2012.